

TWEE ZUSSEN,
EEN DONORHART &
EEN BUCKETLIST

LINDSAY HARREL

Roman

Lindsay Harrel

Twée zussen, een donorhart en een bucketlist

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: B'IJ Barbara
Lay-out binnenwerk: Stampwerk, Nijkerk

ISBN 978 90 435 3063 7
ISBN 978 90 435 3064 4 (ebook)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

© 2018 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Oorspronkelijk verschenen als *The Heart Between Us* bij Thomas Nelson, een imprint van Harper Collins Christian Publishing, Inc.

De bijbelteksten in deze uitgave zijn afkomstig uit de NBV, 2004.

Alle rechten voorbehouden

Voor mijn echtgenoot Mike –
je helpt me om de dapperste versie van mezelf te zijn.
Zonder jou zou ik niet de moed hebben
om mijn dromen na te jagen.

De mens gaat op reis om zich te verwonderen over de hoogte van de bergen, over de hoge golven van de zee, over de lange loop van de rivieren, over de uitgestrekte omvang van de oceaan, over de circulaire beweging van de sterren, maar hij gaat aan zichzelf voorbij zonder zich te verwonderen.

– Augustinus

Proloog

Amy zegt dat ik moet ophouden me vast te klampen aan het verleden, om door te kunnen gaan.

Maar zo eenvoudig is het niet om gewoon op te houden met iets wat je jarenlang hebt gedaan. Daarom heeft ze me gevraagd me dan maar op de toekomst te richten. Op mijn dromen.

Want dromen geven je iets om voor te leven.

Daarom moest ik van haar een bucketlist schrijven, vijftwintig dingen die ik wil doen voordat ik sterf. Vijftwintig dingen die mijn toekomst stralender maken, en waardoor mijn herinneringen niet meer zo veel macht over mijn leven zullen hebben.

Ik ben zeven jaar in therapie geweest, maar ik heb het nog steeds moeilijk. Niet meer elke dag, zoals in het begin. Maar soms word ik door de herinneringen bekropen op momenten waarop ik dat het minst verwacht. Ze sleuren me mee en trekken me naar beneden als een getijdenstroom.

En hoe graag ik ook tegen ze wil vechten, mijn armen en benen worden moe. Ik word zwak.

In die ogenblikken vind ik het eigenlijk wel prima om los te laten en weg te drijven, me door de zee te laten dragen waarheen hij maar wil.

Maar nu heb ik een nieuw hulpmiddel als dat gebeurt. Ik kan me concentreren op de dromen, de plannen, de doelen die ik heb. En ik kan zeggen: 'Vandaag niet, ik laat ze niet van me afpakken.'

Het gaat niet noodzakelijk over vermijden of vergeten. Er zijn dingen die je nooit vergeet. Nee, je moet leren parallel te zwemmen aan

het strand, een te zijn met de golven, met de pijn. Zwakheid plaats te laten maken voor kracht, angst voor hoop.

Volgens Amy kan hoop mijn redding zijn, als ik het toelaat.

1

1 juni

Voor de eerste keer van haar leven voelde Megan Jacobs zich bijna dapper.

Haar handen bleven langer dan nodig om het stuur liggen voordat ze haar Ford Focus in de parkeerstand zette en de motor afzette. Het parkeerterrein bij de eetzaal was stampvol en mensen wandelden naar de ingang, tot in de puntjes gekleed in smokings en baljaponnen, klaar om te genieten van de benefietvoorstelling.

Megan hoopte echt dat Caleb er ook was.

Aan de andere kant hoopte ze van niet.

Maar dat was het hele punt waarom ze gekomen was. Niet dat een benefietvoorstelling voor het ziekenhuis waar ze een harttransplantatie had gehad het niet waard was om naartoe te gaan. Maar de enige reden dat ze de uitnodiging op het laatste nippertje had geaccepteerd, was dat ze op Facebook had gezien dat haar oude ziekenhuismaatje op weg naar huis was voor het weekend.

Het was eindelijk tijd om excuses aan te bieden.

Megan zuchtte, klapte het verlichte spiegeltje op de zonnellep open en draaide het naar beneden. Haar van nature donkerbruine haar hing in golven om haar gezicht. Ze was een stuk voller geworden in de afgelopen drieënhalve jaar na haar operatie en zag er gezonder uit dan ooit. Zou Caleb het verschil zien?

Met een trillende hand voelde ze aan de diep uitgesneden halslijn van haar rode satijnen jurk. Haar vingers vonden het litteken, dat van de onderkant van haar hals tot haar navel liep. De artsen hadden gezegd dat het mettertijd zou vervagen. Maar meer dan drie jaar later was het nog net zo opvallend, als een dikke, witte rups die nooit wegging.

Ze pakte de gladde, dunne sjaal die op de rommelige passagiersstoel lag en stelde zich even voor hoe het zou voelen als ze hem liet liggen. Maar toen zuchtte ze, wond hem om haar hals en draperde hem zo dat het litteken niet zichtbaar was.

Toen ze bukte om haar enveloptasje te pakken, streek haar hand langs de brief die ze vorige week had ontvangen; de brief waartoe ze zich niet kon zetten om er iets mee te doen. Megan schoof er een tijdschrift dat op de vloer lag overheen. Ze zou er later over nadenken. Op dit moment moest ze zich concentreren op Caleb Watkins.

Ze opende het portier en stapte uit in het wegstervende zonlicht van Minnesota, wiebelend op haar splinternieuwe naaldhakken. De dagen begonnen weer langer te worden nu het eindelijk zomer was. De winter had dit jaar langer geduurd dan anders, begin mei had het nog een beetje gesneeuwd.

Megan hield van alle seizoenen, maar met de winter had ze een speciale band. Misschien omdat ze die het beste begreep; de sneeuw die de grond bedekte en begroef, wachtend tot er iets ging gebeuren. Ging groeien.

Soms leek het of ze haar hele leven had gewacht.

Kleine steentjes knerpten onder haar hakken toen ze naar de zaal liep. Klanken van klassieke muziek zweefden naar haar toe. Ze kwam met een aantal mensen tegelijk bij de ingang aan, waar een groot bord aangaf dat ze hier op de juiste plaats was.

Megan groette het ontvangstcomité en werd opgeslokt door een schitterende ruimte met minstens dertig ronde tafels, stuk voor stuk gedekt met een zwart glanzend tafelkleed, een sierlijk bloemstuk, acht couverts en naamkaartjes. Overal liepen mensen rond of vormden groepjes met een glas champagne of wijn in hun hand. Kelners liepen door een klapdeur aan de linker kant bedrijvig in en uit met zilveren dienbladen en deelden voorgerechtjes uit aan de bezoekers. Elke keer als een kelner door de deur verdween of binnentrad, zweefde de vage geur van gebraden rundvlees naar binnen.

Ze dwong zich om de ene voet voor de andere te zetten, stiekem rondkijkend of ze iemand kende – in het bijzonder een slungelige man met donker haar die haar zelfs op de slechtste dagen een glimlach had weten te ontlokken. Megan dwaalde naar de rand van de drukke ruimte. Doordat ze een groot deel van haar leven met hypertrofische cardiomyopathie had gekampt, was er niet veel gelegenheid geweest voor chique bijeenkomsten als deze en tot nu toe herkende ze niemand. Misschien kwam Caleb helemaal niet.

Instinctief legde ze twee vingers op haar pols. Ze telde vijftien seconden en maakte toen een rekensommetje in haar hoofd. Negentig slagen per minuut. Precies binnen de norm, al was het een beetje hoger dan normaal. Ze nam het kleine notitieboekje uit haar tas en schreef het op. Wellicht een onnodige gewoonte, die ze in het eerste jaar na haar operatie had aangenomen toen haar arts had geopperd haar hartslag bij te houden, evenals wat ze at en wanneer ze haar medicijnen nam.

Bij haar eerste controle had hij haar aangeraden een hartslagmeter te kopen, dan hoefde ze er niet zo op te letten.

Ze had het niet gedaan. Als ze het aan een apparaat overliet, zou ze uiteindelijk misschien helemaal vergeten dat het nodig

was om haar hartslag bij te houden, en ze kon het zich niet permitteren om laks te worden.

Megan deed de dop op de pen en stopte die met het opschrijfboekje weer in haar tas. Ze haalde diep adem. Tijd om haar plaats te gaan zoeken. Met stappen die zekerder waren dan ze zich voelde, vond Megan de kaart met de tafelschikking. Daarna liep ze naar de voorste rij tafels en zocht haar naamkaartje. Ze was zo geconcentreerd dat ze tegen een lange, stevig gebouwde man opbotste.

‘Oef.’ Ze sloot haar ogen van de pijn in haar neus en deed een stap naar achteren. ‘Het spijt me heel erg.’

Twee armen hielden haar staande. ‘Meg?’

Ze zou die stem overal herkennen. Ze deed haar ogen open en keek reikhalzend omhoog. Caleb keek met zijn smaragd-groene ogen op haar neer.

O.

Hij was niet langer haar bleke, magere vriend met een matje in zijn nek die een nieuw hart nodig had. Zijn wangen waren niet ingevallen, zijn haar was geknipt en zijn huid was mooi gebruind. Hij vulde zijn pak op met spieren die ze nog nooit had gezien. Er stonden geen recente foto’s van hem op Facebook. Hij had er alleen foto’s op gezet die hij als professioneel fotograaf had gemaakt. Ze was volledig onvoorbereid op deze transformatie.

Want eerlijk gezegd was hij adembenemend knap.

Megan knipperde snel met haar ogen en bleef hem verduwaasd aanstaren, niet in staat iets te zeggen. Hun vlotte kameradschappelijkheid was verdwenen nu Caleb en zij elkaar meer dan een jaar niet hadden gesproken.

Niet meer sinds hij haar had opgebeld om te vragen of ze bij hem wilde komen werken in Londen, waarvan ze altijd

had gedroomd. En ze had ja gezegd, maar een week voor de reis was ze van gedachten veranderd en had hij op het laatste moment een andere schrijfster moeten zoeken.

‘Meg? Gaat het?’ Caleb keek haar onderzoekend aan, zijn voorhoofd bezorgd gefronst.

Ze boog haar hoofd. ‘Ja,’ zei ze piepend. Ze schraapte haar keel. ‘Ja, het gaat. Sorry dat ik tegen je opbotste. Letterlijk. Niet dat ik niet blij ben om je te zien.’ O, help. Het begon steeds ongemakkelijker te worden. En wat nu? Moest ze hem een knuffel geven? Een boks, zoals ze vroeger deden? Zich omdraaien en wegrekken zonder om te kijken?

Een ander soort onrust dan ze die avond had gevoeld, schoot door haar heen. Bijna alsof...

Maar dat was onzin. Dit was Caleb. De jongen die haar medepatiënt schuine streep vriend was sinds hun lastige tienerjaren, die ontelbare keren om twee uur 's nachts zijn rolstoel in haar ziekenhuiskamer had gemanoeuvreerd om zijn verboden pizza met haar te delen. De vriend die urenlang met haar in het kindercentrum van het ziekenhuis oude nummers van *National Geographic* had zitten bekijken en met wie ze had gedroomd over hoe hun leven zou zijn als ze hun nieuwe hart hadden. Vijf jaar geleden had hij het zijne gekregen en ze was blij voor hem geweest.

Maar o, wat was het moeilijk geweest om te zien hoe hij bijna onmiddellijk de dingen oppakte waar ze samen van gedroomd hadden – zonder haar. Het was natuurlijk onzin om hem dat niet te gunnen. Hij was ten slotte niet opgehouden met haar te bellen en te bemoedigen in de tijd voor en na haar operatie.

Nou ja, tot een jaar geleden dan, toen hij haar had gevraagd naar hem toe te komen en ze niet had gedurfd.

Dus vanavond was ze gekomen om het goed te maken.

Genoeg. Megan deed een stap naar voren en sloeg haar armen om hem heen. Hij sloot haar in zijn armen en even was ze thuis. Het lawaai in de ruimte leek te verstommen.

Toen ze zich losmaakte, kwam het kabaal meteen terug. Caleb glimlachte, maar hij keek strakker. ‘Fijn om je te zien.’

‘Jou ook.’ Ze wilde meer zeggen, maar hoe kon ze binnen twee seconden van een begroeting naar een excuus gaan?

Crystal zou wel weten wat ze moest zeggen. Ze zou volkomen competent naar binnen zijn gewandeld, alsof de zaal van haar was.

Anders dan Megan, die van de ene voet op de andere hipte en aan haar nagelriemen pulkte.

Maar ja, haar tweelingzus was toch altijd in alles Megans tegenpool geweest?

Megan trok aan de korte krullen in haar nek. ‘H-hoe gaat het?’

‘Tja, de droom is uitgekomen.’ Caleb gniffelde, maar het klonk niet helemaal echt. Hij friemelde aan zijn vlinderdas.

‘Fijn.’ Het klonk een beetje vals opgewekt. ‘Je werkt toch nog steeds als freelance fotograaf?’ Alsof ze de schitterende foto’s van over de hele wereld die hij op Facebook zette niet gretig bekeek – prachtige landschappen, gevaarlijke dieren, buitenlandse mensen, wonderen van de wereld.

Alle plaatsen waarvan ze afgesproken hadden om ze ‘op een dag’ te gaan bekijken, had hij gezien. En wat was zij nou eigenlijk aan het doen?

‘Ja, ik ben net terug uit Kameroen.’ Er verscheen een glimlach om zijn mond. ‘Ongelooflijk hoe mooi de natuur daar is. En de mensen zijn zo vriendelijk. Jij zou het allemaal in je dagboek hebben opgeschreven.’

Haar hoofd zat vol herinneringen aan de vele avonden in het ziekenhuis met Caleb waarop ze samen naar Travel Channel hadden zitten kijken. Megan nam de bijzonderheden die over het scherm flitsten in zich op en probeerde ze later om te vormen tot een geschreven verslag. Caleb las haar ‘artikelen’ en besloot welke foto’s hij moest maken om ze af te maken.

En nu was het jaren geleden dat ze zelfs maar een dagboek had aangeraakt.

‘Ik denk het ook.’

‘Werk je nog steeds bij de bibliotheek?’

‘Ja. Nog steeds hetzelfde.’ Megan was sinds de middelbare school assistente bij de kleine bibliotheek in haar woonplaats en ondanks de bachelor Engels die ze online had gedaan, verdiende ze nog steeds minimumloon.

En dat niet alleen, want met haar tweeëndertig jaar woonde ze nog steeds bij haar ouders zonder concrete plannen om uit huis te gaan. Dat was wel haar bedoeling geweest, als ze ‘gezond genoeg’ was. Toen waren de dagen vergleden tot weken en maanden, zelfs jaren, en Megan was gebleven waar ze was.

Haar leven begon steeds sneuer te lijken.

Caleb fronste. Hij opende zijn mond om iets te zeggen.

Maar ze kon het niet verdragen wat hij ging zeggen. Het was al erg genoeg dat ze teleurgesteld was in zichzelf. Ze kon de teleurstelling van haar vroegere beste vriend er niet bij hebben. ‘Het is hier bedompt. Ik heb frisse lucht nodig.’ Megan draaide zich om en baande zich een weg door de menigte. Ze stormde naar een balkon en ademde de frisse lucht met diepe teugen in.

Haar longen brandden.

‘Meg, wacht.’

Ze leunde tegen de betonnen reling, haar rug naar Caleb toe, die naar haar toe kwam.

Hij zette zijn ellebogen naast de hare op de reling. Ze rook zijn eau de toilette in de avondwind; een houtachtige geur die niet vertrouwd was. Niet vertrouwd, maar wel lekker. Heel lekker. ‘Zullen we opnieuw beginnen?’

Megan keek naar hem op. Hij keek haar verontschuldigend aan. Ze knikte en beet op haar onderlip.

‘Wat zie je er mooi uit vanavond.’

Haar wangen werden warm en haar ogen dwaalden terug naar de horizon. ‘Dank je.’ Nu moest ze hem ook een compliment geven. ‘Je ziet er zelf ook niet slecht uit.’

‘Weet ik.’

Ze lachte. Haar hand schoot uit en ze gaf speels een tikje tegen zijn arm. ‘Zo bescheiden.’ Maar dit... dit was wel vertrouwd.

‘Toch loop ik veel liever in een spijkerbroek en een T-shirt.’ Hij keek tersluiks om en trok zijn vlinderdas af, die hij in zijn zak stopte. Toen maakte hij de bovenste knoopjes van zijn frisse, witte overhemd los. ‘Zo. Nu kan ik weer ademen.’

Zijn transplantatielitteken piepte tevoorschijn, maar dat kon hem kennelijk niet schelen.

Er viel een stilte. *Nu of nooit, Megan.* Ze draaide zich helemaal naar hem toe, nog steeds met een heup tegen de reling. ‘Caleb, ik ben vanavond gekomen voor jou.’

‘Echt?’

Ze knikte. ‘Het spijt me van Londen.’

Hij bleef een ogenblik zwijgen. ‘Hoezo?’

Nu ze hem zag, sterk, veerkrachtig, met zijn uitgekomen droom... Het brak de dam van verlangen in haar. Had ze maar half zo veel moed als hij. ‘Ik had mezelf ervan overtuigd dat mijn gezondheid nog niet goed genoeg was. Dat dit een avontuur was voor “later”.’

‘Ik dacht dat ik je genoeg tijd had gegeven om te herstel-

len. Twee jaar had meer dan genoeg moeten zijn, en uit onze berichtjes en telefoontjes maakte ik op dat je arts echt onder de indruk was van je vooruitgang. Ik heb je nooit onder druk willen zetten.'

'Dat heb je ook niet gedaan.' Ze begon heen en weer te lopen en de woorden tuimelden naar buiten. 'Het is waar dat ik diep vanbinnen altijd bang ben voor een terugval. Maar het was meer dan dat. Je wilde dat ik naar Londen kwam voor dat grote avontuur... en daarover schreef in een tijdschrift.'

Caleb krabde achter zijn oor. 'Ik snap het niet. Daar hebben we toch al die jaren over gepraat? Ik zou foto's maken, jij schrijven. Maar toen de volmaakte kans zich voordeed, wilde je niet.'

'Ik wilde wel. Maar de angst werd me de baas. Want wat voor bevoegdheid heb ik om over zoiets te schrijven? Ik, die nooit ergens is geweest en nooit iets heeft gedaan? Die nog steeds thuis woont en hetzelfde baantje heeft als toen ik op de middelbare school zat? Die door de jaren heen talloze artikelen heeft geschreven en slechts de moed heeft gehad om ze aan jou en mijn familie te laten lezen. En nooit om ze in te dienen?'

Caleb zweeg een ogenblik. 'Je zei dat het je speet. Bedoel je dat je er spijt van hebt dat je nee gezegd hebt, of alleen dat je mij in een lastig parket hebt gebracht?'

Tranen welden op in haar ogen en vielen op haar wangen. Ze veegde ze weg. 'Allebei.'

'Waarom heb je dan niets gedaan om het te veranderen? Waarom heb je geen artikel ingediend? Waarom ben je niet ergens heen gegaan om ervaring op te doen?'

Goeie vragen, stuk voor stuk. 'Ik kan het niet uitleggen. Ik zit gewoon vast. Elke keer als ik het verlangen krijg om iets te ondernemen, word ik ergens door tegengehouden. Het

gaat niet alleen om het schrijven. Ik kan niet eens de moed bij elkaar rapen om de familie van mijn donor te ontmoeten.’ Ze zag de brief voor zich die in de auto lag te wachten. Een nieuwe mislukking om toe te voegen aan de lange lijst. Ze bleef ijsberen.

Caleb hield haar met zachte hand tegen en leidde haar terug naar de rand van het balkon. ‘Hebben ze contact met je gezocht?’

‘Janice Harding heeft een brief doorgestuurd die ze een paar weken geleden hadden geschreven. Ze zeiden dat ze eraan toe waren om me te ontmoeten.’

‘Het heeft mij heel goed gedaan om de familie van mijn donor te ontmoeten.’ Caleb aarzelde. ‘Het is natuurlijk voor iedereen anders. Maar het zou goed voor je kunnen zijn.’

‘Misschien.’ Janice, de transplantatiecoördinator, had zelf ook een briefje bijgesloten. Ze schreef dat de bal nu bij Megan lag. Een bal waar Megan niet om had gevraagd, die uit het niets was komen aanvliegen en Megan in elkaar deed krimpen toen hij op haar af geslingerd werd. Maar hoe kon ze die mensen iets weigeren?

Als Nana nog geleefd had, zou ze gezegd hebben dat ze erover moest bidden. Maar wat had dat voor zin? God deed toch wat Hij wilde, of ze bad of niet.

Caleb pakte Megans hand en kneep er even in. De tedere aanraking was vertrouwd, maar het vuur dat naar haar vingertoppen schoot niet. ‘Als je op zoek bent naar een manier om “los te komen”, dan is dit misschien een goed begin.’

Hij begreep het niet. Nou ja, waarschijnlijk wel. ‘Maar hoe moet ik daar naar binnen walsen, een levende herinnering voor die mensen aan alles wat ze verloren hebben? Ik weet niet veel over mijn donor, alleen dat het een meisje van achttien was

met haar hele leven nog voor zich. Wat zou haar familie ervan vinden als ze wisten dat ik absoluut niets heb gedaan met mijn leven sinds het door haar is gered?’

Dat was toch waar? Ze had zich verstopt. Verstopt in het huis van haar ouders, verstopt in de bibliotheek, verstopt voor het leven.

Megan draaide zich om naar de lichtjes van Rochester. Ergens daarbuiten wachtte een familie op afsluiting. Afsluiting die alleen zij kon geven. En als ze die stap naar afsluiting voor hen zette, kon Megan misschien eindelijk de moed vinden waar ze al die jaren naar op zoek was geweest.

Mijn bucketlist: vijftientig dingen die ik wil doen voordat ik sterf. Vijftientig dingen die mijn toekomst stralender maken, en waardoor mijn herinneringen niet meer zo veel macht over mijn leven zullen hebben.

Megan heeft drie jaar geleden een harttransplantatie ondergaan. Ze had gehoopt dat dit het begin zou zijn van een nieuw en avontuurlijk leven, maar angst houdt haar nog steeds in zijn greep. Ze woont nog altijd bij haar ouders en werkt bij de plaatselijke bibliotheek. Het leven van haar succesvolle tweelingzus Crystal loopt ondertussen op rolletjes – of althans, dat denkt Megan.

Alles verandert wanneer Megan de bucketlist in handen krijgt van Amanda, het overleden meisje aan wie Megan haar hart te danken heeft. Aangemoedigd door haar jeugdviend Caleb gaat Megan op wereldreis, klaar om alle punten op Amanda's bucketlist af te vinken. Crystal, die zo haar eigen redenen heeft om op reis te gaan, gaat met haar mee.

Los van hun vertrouwde leventje komen de zussen niet alleen oog in oog te staan met de meest indrukwekkende plekken op aarde, maar ook met elkaar. Door Megans ziekte is hun band flink op de proef gesteld. Lukt het hen om de problemen achter zich te laten, of reizen die gewoon met hen mee?

NUR 302

9 789043 530637

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

www.KokBoekencentrum.nl